

— „Господа, и Нишковъ ме обижда, но азъ нѣма да обръщамъ внимание на това и ще отговоря на въпроса, който е отъ голѣмъ интересъ за всички ни и който, за голѣмо съжаление, е доста печаленъ за насъ военнитѣ“. . .

— „Може ли да бжде? . . . но, казвайте!“
викахъ всички съ необикновено напрегнато любопитство.

— „Значението на императорскитѣ думи, господа, е туй: „сѣдинението ви ще признажъ, но Княза ви нещж!“ — изговори кап. Вазовъ не безъ колебание.

— „Ахъ, дали това ще да е истина? не ли нашия Князъ е братовчедъ на Царя? . . . — каза нѣкой, всрѣдъ общото очудване.

— „Царьетѣ нѣматъ роднини“, — отрѣза авторитетно Вазовъ.

Разговора изглеждаше да се продължи още доста дълго врѣме, ако да не бѣ прѣкъснатъ отъ единъ вѣстовой, който съ влизанъето си каза на кап. Вазова, че го викалъ полковия командиръ, кждѣто се били събрали и дружиннитѣ командири—капитанитѣ: Мусиновъ (I др.), Марчинъ (II др.), Геновъ (III др.) и Теодоровъ — завѣдущий домакинството.

Слѣдъ това, офицеритѣ се разотидохъ твърдѣ узадачени; всѣкой питаше себе си или другаря, какво значи това? Прѣдвиждаше се нѣщо лошаво, но никой неможеше да опрѣдѣли какво ще да е то. Страховития силуетъ на една тайнствена загадка се моташе въ мозъцитѣ на бѣднитѣ офицери, които отъ тази минута станяхъ доста мълчаливи и умислени. Когато и да погледнехте въ очитѣ, щѣхте видите въпроса: „каково ни чака напредъ?“ По-щастливи отъ офицеритѣ въ това